

UN AUTOGRAF AL LUI MASSENET

Celebru compozitor francez, autorul operelor *Mannon, La Navaraise* etc. etc. a trimis colaboratorului nostru d. căpitan M. Mărgăritescu, scrisoarea de mai jos, prin care-l mulțumește pentru frumoasa sa compoziție *Lamento*, pe care i-o trimisese la Paris.

Paris, 26 febr. 1948

C'est en revenant du Midi,
après une absence de 3 mois, que j'
trouve à Paris votre belle composition:
"Lamento" -

- L'impression en est très
élevée, le sentiment profond et
la harmonie d'une superbe
caractère -

Tout va bien
à cordiales salutations

Massenet

CONCURSUL NOSTRU

În No. 7 al «Foaii Populare» am publicat un concurs între abonați și cititori, relativ la facerea unui quatren pe rimele: iubesc, amară, citesc, populară.

Am primit peste 80 de răspunsuri, din care unele nepublicabile.

Începem a da la lumină pe cele care au o oare-care valoare, rămânând la urmă ca însuși autorii quatrenelor să voteze între dânsii pe cei cari merită premiile:

Patria îmi este scumpă, mi-e scumpă și-o iubesc;
Mi-i fior străbat prin mine „România” când citesc,
Depărtat, în țeri streine, duc o viață mult amară,
Doar din când în când mi-o-alină mica „Foai Populă”.

Ch. N. Popescu.

Ca ori-care tinăr eu iubesc,
Când mi-e viața mult amară,
Lăsând totul să citesc

„Foai Populă”.

Ermil Vasilu (Botoșani).

Iubitei mele am de gând să-i destăinui c-o iubesc,
Până-acum n'am îndrăsnit, și suferința mea amară
M'a ruinat... Eh! s'a sfârșit, acum în „Foai Populă”!
Iubirea mea tradusă 'n versuri iubitei am să i-o citesc.

N. Hristescu

Locaș de bunătate fii „Foai Populă”
Pentru aceia care azi cu drag te citesc,
Căci mulți în astă lume, loviți de-o soartă-amară,
Pe-apărători stimează și sincer îi iubesc.

G. M. Fulga.

D'ași fi întrebat vre-odată cu 'nfocare ce iubesc,
Ași răspunde că aceea, ce această viață-amară
Ca s'o uit mă face-adesea, e atunci când citesc
Acea gingașă revistă „Foai nouă Populă”.

Infantele de Ispania.

Literatura o iubesc
Politica îmi e amară
Și asta de când citesc
„Foai Populă”.

Clara Rosebaum

— Bărbate dragă, sunt veselă și te iubesc
Vrei, ca viața'mi, să nu mai fie amară?
Abonează-mă atunci la „Foai Populă”
Ah! cât sunt de fericit că am să o citesc.

Aurelian Ștefănescu (Ploiești).

Cele altele în No. viitor.

DUELUL

După J. J. Rousseau

Ferți-vă a amesteca numele sfânt al onoarei cu un prejudiciu sălbatec care pune toate virtuțile în vârful unei spade. În ce consistă acest prejudiciu? În părerea cea mai ne bună și cea mai barbară care nu poate intra nici odată în spiritul uman; poți fi înșelător, calomniator, devii cel mai cinstit, dacă știi să te bați; minciuna se schimbă în adevăr, dacă ești în stare a susține un fer omoritor în mână. Insulta este în tot-d'auna bine reparată printr-o lovitură de spadă, tot-d'auna dreptatea ese la lumină uci-gînd pe cel care nu ți-o recunoaște.

Poate fi în luptă Gingășia cu Cruzimea, învingere sigură, cu atît mai bine: sînge să curgă. Sînge! Ce voește să facă cu acest sînge bestia sălbatecă? Să-l bea?

Cel mai voinic! oamenii din vechime pogrîtu-s'au ei vre-o dată spre a se răsbuna în potri va injuriilor ce li se aduceau? Cezar aruncat'a el mînușă lui Caton, ori Pompei lui Cezar pentru atîtea ocări reciproce? Cel mai mare căpitan al Greciei fost'a el desonorat că s'a lăsat a fi amenințat d'un baston?

Alte timpuri, alte moravuri, știu. Ce, oare onoarea se schimbă după timpuri? Nu, onoarea nu e de loc schimbătoare; ea nu depinde nici de timpuri, nici de locuri, nici de prejudicii; ea nu poate nici să moară, nici să renască; onoarea are izvorul său vecinic în inima fie-cărui om drept, inalterabil în îndeplinirea datoriilor sale.

Dacă popoarele cele mai luminate, cele mai brave, cele mai virtuose de pe pămînt n'au cunoscut de loc duelul, apoi acestea au fost ferite de instituția cea mai înfricoșătoare și barbară, demnă de sălbateca ei origine. Ar fi bine să se știe dacă omul onest nu are mai mult curaj când ar refusa să se bată în duel. Și apoi care e deosebirea între duel și între faptul că trecînd pe o stradă ai fost ucis de-un pumnal? Ce, aceasta se cheamă bravură? Or onoarea triumfă numai atunci cînd dintre doi combatanți unul a căzut străpuns?

Omul drept, a cărui întreagă viață e fără pată, și care n'a dat nici o dată semne de lașitate, se va simți dezonorat, nu atunci cînd ucide, ci cînd ar pune numai mîna p'o armă spre a lovi într'un

semen. Gata pururea a-și apăra patria' a protege pe cel slab, a-și îndeplini toate datoriile cele mai primejdioase, a apăra tot ce-i ese în cale, tot ce-i este scump cu prețul singelui său, el pune întru îndeplinirea acestora cel mai adevărat curaj. Avînd conștiința împăcată, el va merge cu capul ridicat, fără a-i păsa de inamic, și va prefera mai bine să moară el de cît să facă rău cuiva. Și dacă într-o clipă acest prejudiciu sălbatec i s'ar nărazi, viața sa onorabilă va fi dovada cea mai eclatantă pentru a-l recuza.

Unii oameni, din pricina faptelor rele ce au comis, de teamă c'or să rămînă cufundați în disprețul în care au fost virți de oamenii cinstiți, cred că-și deschid oare-cari afaceri de onoare căutînd a se bate cu unul sau cu altul. Ori-cît curaj ar arăta însă, viața lor tot pătată rămîne. Curajul adevărat are mai multă constanță și mai puțină rîvnă; el e tot-d'auna ceea-ce trebuie să fie; el nu trebuie nici excitat, nici reținut. Forța sufletului care 'l inspiră pune virtutea-mi presus de evenimentele ordinare.

J. C. Georgescu